

Хай стануть відомими в районі їх імена

На сторінках нашої районки вже неодноразово письменники, журналісти та позаштатні автори писали про життя, політичну, фахову чи військову діяльність наших відомих земляків, зокрема, знаного українського письменника Андрія Кондратюка, просвітянина, літератора і краєзнавця Михайла Яцковського, командувача УПА «Поліська Січ» Т. Бульби-Боровця, генералів української армії Миколи Походзіла та Богдана

Бондаря, видатних спортсменів світового рівня, заслужених майстрів спорту веслувальника Юрія Гурина та борця Петра Котка, депутата Верховної Ради УРСР Майї Котко, судді Верховного суду України, заслуженого юриста України Юрія Прокопчука, відомого в світі професора Михайла Журби та інших жителів нашого району, які своїм талантом, наполегливістю і високим природним інтелектом досягнули помітних успіхів у суспільному житті, одні колись, інші в новітні часи сприяли і сприяють розвитку та утвердженню нашої незалежної держави.

Але, як свідчить життя, через об'єктивні і суб'єктивні чинники ми ще досі не знаємо про всіх тих березнівчан, які своєю активною громадською діяльністю та професійною кар'єрою заслуговують на повагу і пошанування.

Саме про двох таких невідомих широкому загалу земляків я хочу коротко розповісти в цих нотатках. Про них дізнався з довідкових матеріалів, вміщених у Вікіпедії (вільній енциклопедії).

Як кочегар гуральні став депутатом Верховної Ради

За більш, як п'ятдесят років журналістської роботи я не пам'ятаю, щоб на сторінках районки згадали ім'я П. Х. Мотрунича (Мотруніча), який за повідомленням електронного джерела, народився в липні 1911 року в містечку Березне, тепер Березнівський район Рівненської області, у багатодітній сім'ї селянина-наймита. З 1920 по 1926 рік навчався в місцевій народній школі, на жаль, через бідність батьків і нестатки родини був змушений покинути навчання і йти заробляти на хліб насущний. Спочатку почав наймитувати у поміщика Малинського, а потім працював кочегаром в гуральні у селі Зурно (Зірне).

Як свідчить подальший життєвий шлях Петра Харитоновича, здібний і наполегливий юнак самоудосконалювався у своєму фаховому занятті, відтак у 1929 році він вже трудився помічником машиніста електростанції у помісті пана Малинського.

П. Х. Мотрунич виділявся серед своїх земляків активною громадянською позицією, небайдужістю до політичних процесів і соціальних перетворень. Тому з приходом

в наш край радянської влади у 1939 році його обрали заступником голови робітничого комітету електростанції та гуральні в селі Зурно. А з січня 1940 року він призначений відповідальним за збереження колишнього поміщицького господарства пана Малинського.

У 1940-1941 роках Петро Харитонович працював завідувачем Березнівської районної бази «Заготскот».

Зрозуміло, що таку суспільну активність нашого земляка, його відповідальність за виконання дорученої справи було помічено тодішньою владою та громадськістю, яка висунула його кандидатом у депутати Верховної Ради УРСР. А 24 березня 1940 року П. Х. Мотрунича було обрано до цього вищого законодавчого органу республіки І скликання по виборчому округу №349 Ровенської області. На жаль, конкретних фактів про його депутатську діяльність у Вікіпедії немає.

Далі ми дізнаємося, що під час фашистської окупації нашого краю народний обранець залишився на загарбаній території, жив і працював у Березному.

Викликає певне непорозуміння та логічне занепокоєння той факт, що після звільнення району від фашистських окупантів його, депутата Верховної Ради УРСР, заарештували органи НКВС, в застінках яких він перебував 8-22 лютого 1944 року. Причини цього арешту не з'ясовано.

Останнє, про що інформує Вікіпедія, те, що станом на квітень 1945 року син бідняка-наймита, депутат ВР України П. Х. Мотрунич працював технологом на Зурнівському спиртзаводі. На жаль, його подальша доля невідома. І дізнатися про неї дуже важко, адже в Березному у довоєнні і повоєнні роки проживало чимало Мотруничів-однофамільців, тож нелегко дізнатися з якого він роду. А до цього всього, вже немає людей старшого віку, які були знайомі з цією простою, але, разом з тим, неординарною особистістю. Та все ж нехай березнівчани знають про ще одного свого достойного земляка.

Відомий професор Ігор Снякевич – гордість Березного

Ця розповідь буде про людину, яка народилася у нашому місті в 1940 році і яка є представником іншої суспільної формації та іншого інтелектуального рівня. Йдеться про нині відомого доктора економічних наук, професора, завідувача кафедри економіки і менеджменту лісових підприємств Національного лісотехнічного університету України, академіка, віце-президента лісівничої академії наук України І. М. Снякевича.

Зі статті у Вікіпедії дізнаємося, що він у 1964 році за-

кінчив Львівський лісотехнічний інститут, здобувши кваліфікацію інженера лісового господарства. Відтоді свою трудову діяльність розпочав у 1966 році на посаді інженера-мисливствознавця Верховинського лісокомбінату об'єднання «Прикарпаття». Згодом працював помічником таксатора і таксатором у Львівській лісовпорядкувальній експедиції.

Як свідчать факти, пройшовши хороший виробничий гарт, набувши чималого практичного досвіду роботи у лісовій галузі, наш талановитий земляк спрямувався до наукової діяльності. Тож повернувся у рідний Львівський лісотехнічний інститут, де спочатку трудився на посадах асистента, старшого викладача і доцента, а згодом здобув звання професора, став завідувачем кафедри та проректором вузу.

Слід зазначити, що Ігор Макарович у 1977 році захистив дисертацію на здобуття вченого звання кандидата економічних наук на тему: «Економічна ефективність виробництва і споживання технологічної тріски з відходів лісозаготівель і маломірної деревини від рубок догляду за лісом», а докторську дисертацію у 1990 році захистив на тему «Еколого-економічні основи стимулювання комплексного лісокористування на прикладі УРСР».

Основними напрямками наукових досліджень професора І. М. Снякевича є теоретичні основи формування ефективної економічної і лісової політики, економічного стимулювання раціонального природокористування та екологізації суспільного розвитку. Характерно, що за час наукової і педагогічної діяльності Ігор Макарович видав 150 наукових праць, чимало наукової, науково-популярної і навчально-методичної літератури.

Плідну науково-педагогічну діяльність професора І. М. Снякевича відзначено багатьма нагородами, зокрема, бронзовою медаллю ВДНГ СРСР, медаллю «Ветеран праці», почесною відзнакою «За наукові досягнення», йому присвоєно почесні звання відмінник освіти України та заслужений працівник народної освіти України.

Відверто кажучи, детально ознайомившись з багатою на наукові звершення і педагогічні досягнення біографією нашого земляка-професора, мені захотілося детальніше вивчити його родовід, поспілкуватися з близькими героя цієї розповіді. Відтак вдалося розмовляти з представниками однієї з двох відомих у місті родин Снякевичів. На жаль, її представники так і не змогли згадати серед своїх родичів Ігоря Макаровича. Два покоління іншої сім'ї, знову, на жаль, не дожили до наших днів, то ж ні з ким було зустрічатися.

Але, тим не менше, приємно було дізнатися про відомого у науковому світі України земляка І. М. Снякевича, якому у травні минулого року виповнилося 80 років і чийм ім'ям повинні по-справжньому пишатися жителі нашого поліського краю.

Павло РАЧОК.